CỦA-LỄ CHUỘC SỰ MẮC LỖI

(Đọc Kinh-Thánh : Lê-vi Ký 6 : 1-7)

(Tiếp theo)

DỊCH-GIẢ : MỤC-SƯ QUOC FOC WO, HẢI-PHÒNG

PHƯƠNG-DIỆN PHẠM TỘI VỚI NGƯỜI TRONG CỦA-LỄ CHUỘC SỰ MẮC LỖI

NHƯ trên kia đã nói, của-lễ chuộc sự mắc lỗi chia làm hai phần : một phần dạy về khi phạm tội với Chúa phải làm thế nào, ấy là đều đã chép trong đoạn thứ năm. Một phần nữa dạy về khi phạm tội với người thì phải làm thế nào, ấy là đều đã chép trong đoạn thứ sáu. Từ đây, ta sẽ luận đến các đều trong đoạn thứ sáu, tức là luận về nếu chúng ta vì phạm tội với người mà làm mất sự giao-thông với Đức Chúa Trời, thì chúng ta phải làm thế nào. Đừng quên, đoạn thứ sáu nầy không dạy về cách lên Thiên-đàng, bèn là dạy về cách làm sao để giao-thông với Chúa.

MẤY THỨ TỘI PHẠM CÙNG NGƯỜI TA

Câu 1. — «Đức Giê-hô-va lại phán cùng Môi-se rằng.» Vậy phải biết các sự dạy-dỗ dưới đây là của Đức Chúa Trời ban cho chúng ta, chớ không phải của Môi-se. Nên chúng ta hãy xem Chúa nói những tội gì là tội phạm cùng người ta, thì sẽ thấy dường như Đức Chúa Trời khai hộ cho chúng ta một lá đơn, kể rõ một là tội gì, hai là tội gì..., và sau hết tóm lại có bao nhiêu thứ tội.

Câu 2. — «Khi nào ai mắc tội phạm đến Giê-hô-va.» Những tội kể ra ở dưới đều là những tội phạm với người ta cả, vậy sao lại nói là phạm đến Giê-hô-va ? À, phạm tội với người thì cũng là phạm đến Đức Chúa Trời. Vì Ngài là Đấng dựng nên loài người, cho nên phạm tội với người thì cũng là phạm tội với Chúa. Chúng ta cứ xem, coi thử có mấy thứ tội là tội phạm với người.

1.—Không trung-tín về của mà người ta đã phó-thác cho. — Câu 2 : «Nói dối cùng người lân-cận mình về đồ-vật gởi hay là tin mà giao cho...» Cái tội nói dối nầy có thể làm cho chúng ta mất sự giao-thông với Chúa. Hỡi độc-giả, đã từng có ai phó-thác đồ-vật nào cho các vị chưa ? Tôi nhớ lại có một lần tôi về Phúc-châu, có người gởi tôi một ít soài để đem về cho cô hai tôi. Trái soài là một thứ trái dễ hư lắm, dầu tôi nghĩ hết cách để giữ cho nó khỏi hư, nhưng cũng không khỏi có mấy trái đổi sắc, và vài trái gần hư. Tôi bèn nghĩ, nếu đem về đến nhà, có lẽ sẽ hư hết, thà mời người ta ăn nó ở trên tàu đi cho xong. Vậy, tôi lựa mấy trái xanh để lại, còn thì mời người ta ăn hết. Khi gần về đến nhà, lòng tôi không được bình-yên, bởi tôi đã không trung-tín về đồ vật mà người lân-cận giao-phó cho. Dầu sao, đồ-vật đó không phải là của tôi, nó tốt hay hư mặc lòng, tôi phải đem đưa cho cô hai tôi mới phải chớ. Tôi cảm thấy đi nói rõ với cô hai tôi biết thì khó chịu, mà không đi nói rõ thì không xong, vì là không công-bình. Rốt lại, tôi phải đi làm cho xong.

Người ta phó-thác chúng ta năm chục bạc, có lẽ chúng ta còn trung-tín. Nếu mà gởi ta năm chục xu, có lẽ chúng ta không đủ thành-thực. Vì tưởng rằng số ít thì không quan-hệ. Song le, đó là dối-trá, đó là đều làm cho chúng ta mất sự giao-thông với Đức Chúa Trời. Có lẽ có người nhờ ta đem hộ một phong thơ, dầu chúng ta không dám bóc ra xem, nhưng có khi cũng ưa xem-xét cái bề ngoài nó, nếu là tình-cờ xem qua đó thì không quan-hệ, còn nếu có ý dò-xét cái bí-mật của người khác thì là không nên, vì đó có thể ngăn-trở ta giao-thông với Chúa cách

thực-tại và thân-mật. Tôi sợ rằng có nhiều người đọc Kinh-Thánh không được phước, là vì không đối-phó với tội cách đến đều. Chúng ta thất-kiềm, không đối-phó các tội ấy, vậy nên không có sự giao-thông với Chúa cách tự-do.

2. — *Đối-trá về đường giao-dịch.* — Câu 2 : «Hoặc về một tài-vật trộm-cắp.» Ăn bớt, gian-lận cũng là trộm-cắp. Đều đã làm trên kia là một đều phổ-thông, còn đều nầy thì hơi đặc-biệt, tức là phạm tội trong việc mua-bán. Nhưng đó không phải phán cho những người buôn-bán đâu, bèn là phán cho mỗi một anh em chị em vậy. Chẳng những người buôn-bán hay phạm tội nầy, mà mỗi một anh em chị em cũng hay phạm tội nầy.

Nghe đâu có bốn mẹ con đi xe-hơi công-cộng, khi trả tiền xe, bà mẹ bảo con chỉ đưa 70 xu cho người bán vé. Số là bốn cái vé phải trả 72 xu. Vậy mà người nầy chỉ trao cho người ta có 70 xu thôi. Bớt mất của người ta 2 xu. Đây không phải người bán vé làm dối-trá, nhưng là người mua vé không thực-thà.

Có khi ta đi xe điện ; thí-dụ : đường chia làm hai chặng, mỗi chặng ba xu. Ta lên ở cuối chặng thứ nhứt, nhưng cố-ý tránh người phát vé, để đến đầu chặng thứ nhì chỉ phải trả ba xu. Đáng lẽ chúng ta phải trả sáu xu. Tránh vé như thế là không công-bình, người-Christ chẳng bao giờ nên làm.

Có những anh em nói rằng, buôn-bán mà không nói dối thì chẳng buôn-bán được. Tôi nói cho các vị biết, hãy cứ mua-bán cách thật-thà, lúc đầu tuy có hơi thiệt, nhưng khi sau lại trổi hơn người ta. Ấy là sự từng-trải của mấy anh em đã kể cho tôi biết. Chúng ta không cần nói dối. Trong việc giao-dịch nếu cố ý nói dối, thì sẽ mất sự giao-thông với Đức Chúa Trời, chúng ta phải đối-phó nó mới được.

3. — *Cướp-giựt của người ta.* — Câu 2 : «Hoặc giựt lấy của người lân-cận mình.» Giựt lấy hay chiếm lấy là đồng một thứ tội. Cái gì mà dùng võ-lực hay là dùng phương-pháp không chánh-đáng mà lấy được, thì nghĩa là cướp-giựt của người ta đó. Thí-dụ : Ông là người chấp-hành lời di-chúc mà người ta đã phó-thác cho, người ấy chết rồi, vậy ông làm y như lời trối của tử-giả ? Hay là bớt một phần để lại cho mình ? Người ta chết rồi, hết cả đều để trong tay ông, nếu ông tùy ý thay-đổi, ấy là cướp giựt của người ta vậy. Trong vòng chúng ta, có lẽ có người đã từng làm lính, có lẽ có người đã từng làm việc trong sở thu thuế, nếu chúng ta dùng thủ-đoạn không chánh-đáng mà lấy được của, đó là cướp giựt.

Ai tin Chúa thì được sự sống, ấy là sự thực. Mỗi một người nào đã nhờ huyết Chúa mà được cứu, thì những tội ở trước mặt Đức Chúa Trời đều đã được tha hết, ấy là sự thực. Nhưng mà, nếu ta phạm tội cùng người, Đức Chúa Trời không có thể thay người ta tha tội cho ta đâu. Thí-dụ : Tôi phạm tội với ông Vượng, tôi xưng tội trước mặt Chúa, song Chúa không thể thay mặt ông Vượng mà tha tội cho tôi được. Hỡi anh em, nếu anh em phạm tội với ai mà chưa làm cho xong, tội đó không có thể làm cho anh em mất sự sống, nhưng có thể làm cho anh em mất sự giao-thông với Đức Chúa Trời.

4. — *Khinh-dể kẻ lân-cận.* — Câu 2 : «Giựt lấy của người lân-cận mình,» còn có nghĩa là : khinh-dể người lân-cận. Chẳng phải chỉ những người ở gần chúng ta mới là lân-cận đâu, theo Cựu-Ước, người lân-cận nghĩa là «người khác.» Ấy là một cách nói của người Do-thái. Vậy người lân-cận đây tức là chỉ người khác mà nói. Biết bao nhiêu bà gia khinh-dể nàng-dâu mình ; biết bao cha mẹ khinh-dể con-cái mình ; biết bao nhiêu thầy giáo khinh-dể học trò mình ; biết bao nhiêu người ở địa-vị cao khinh-dể những người dưới mình. Sự khinh-dể nầy có lẽ không cướp-giựt phần của-cải, mà cướp-giựt (ăn-hiếp) phần tinh-thần của người ta. *(Còn tiếp)*